

Ping-pong sacre

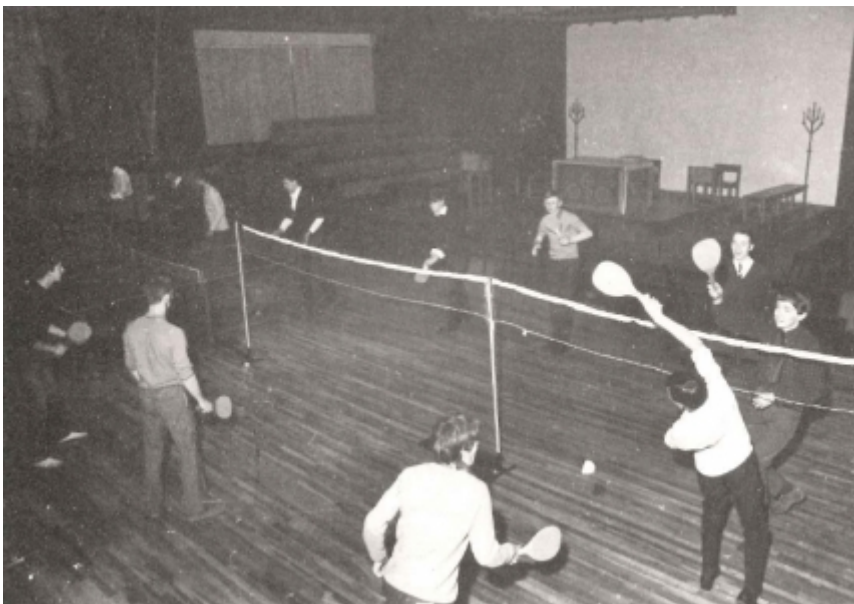
Dv, 20/04/2018 per Eloi Aran Sala

[Betel. Arquitectura, Art i Religió](#)

"L'Esperit Sant és la patata calenta que es van passant el Pare i el Fill". Potser no és una afirmació molt acadèmica, però aquesta va ser una de les imatges que vaig escoltar, ja fa anys, al P. Josep Vives SJ en una xerrada sobre la trinitat al Centro Pignatelli de Saragossa. L'Esperit Sant com una pilota de ping-pong que es passeja del Pare al Fill té la seva gràcia: El Pare identifica al Fill en el baptisme amb la presència de l'Esperit Sant (Mc 1,10) i, per altra banda, L'Esperit Sant és qui ens fa conèixer les Escripures que parlen de Crist (Jn 5,39) i ens fan dir "Abbà, pare" (Rm 8,15).

Podríem seguir aquesta partida de ping-pong "perijorètico-trinitària" ad infinitum, o bé anar-ho meditant mentre fem una partida de ping-pong dins una església a mode d'exercici espiritual aplicant la intel·ligència kinestètica descrita pel gurú de les intel·ligències múltiples, en Howard Gardner. Valgui aquesta introducció per presentar dos projectes en els quals sí que es planteja jugar a ping-pong dins d'una església i introduir el tema de debat: és lícit jugar a ping-pong en una església?

El primer cas és ben antic i l'he trobat al llibre "Futuro del arte sacro", d'en Juan Plazaola SJ (Ediciones Mensajero, 1973) on presenta el cas de l'església polivalent del Centre Juvenil de Hodge Hill (Birmingham). Aquest projecte va posar en diàleg a teòlegs, liturgistes, sociòlegs i arquitectes que, durant tres anys, van estar debatent propostes fins que es va acabar construint entre el 1963 i el 1968. La planimetria és molt interessant perquè, en tot moment, es considera la possibilitat de doble ús sense separació d'espais, de tal manera que la "nau litúrgica" es pot orientar, per exemple, tant cap al presbiteri com cap a un escenari lateral, o bé restar buit per d'altres activitats com la del tennis de saló, com mostra la fotografia.

El segon cas és més recent i va ser exposat al vídeo del canal de l'església catòlica a Alemanya sobre el cas de la readaptació de l'església parroquial de Losheim-Rimlingen, on es plantejava la possibilitat de reservar la part del cor pel presbiteri

i el tabernacle i utilitzar la resta de l'espai com centre cultural del poble, que inclou una competició de ping-pong, entre d'altres activitats previstes. El projecte de reforma està fet i la comunitat parroquial va votar el futur de la seva església (en desconec el resultat). [Aquí ho teniu:](#)

Tant un cas com l'altre ens porten a una reflexió sobre l'ús de l'ingent patrimoni sacre del que disposem. Evidentment, una església és i ha de semblar una església, però val la pena considerar o tenir en ment la idea de unicitat entre el sacre i el profà que presenten aquestes propostes esmentades. El cas de Hodge Hill anava lligat a un tema moral propi de l'escassetat de la postguerra: no ens podem gastar tants diners "només" en un espai litúrgic, aquest ha de ser més versàtil i ha de donar "servei", que és l'altra cara de la moneda de viure l'Evangelí, on es compagini amb encert sagrat i profà. El cas de Losheim-Rimlingen va lligat a un tema més propi del nostre món secular, la necessitat d'atansar l'Evangelí a tota persona, sigui creient o no, a través de la "posada en servei" a través de compartir un espai sense, valgui la redundància, "comparticions físiques". Seria desitjable poder compaginar les tasques evangèliques amb el caràcter sacre del patrimoni i oferir nous espais que, alhora, puguin complir les normatives eclesiàstiques que van sorgint, com ara les indicacions del Bisbe Novell "[Criteris per a l'ús de les esglésies i les capelles per a actes extralitúrgics](#)". Inclou això el ping-pong? No ho sé.